

Un pār „kalponēm Es izliešu tais pašās dienās Savu Garu”

Džūlija B. Beka

Palīdzības biedrības vispārējā prezidente

Mēs zinām, ka esam veiksmīgas, ja dzīvojam tā, lai būtu gatavas saņemt Svēto Garu un zinātu, kā tam sekot.

Pēdējā gada laikā esmu tikusies ar tūkstošiem pēdējo dienu svēto sievietēm daudzās valstīs. Grūtību uzskaitījums, ar ko sastopas šīs māsas, ir garš un skumdomošs. Tajā ir ģimenes problēmas, ekonomiski pārbaudījumi, katastrofas, negadījumi un slimības. Tajā ir par daudz satraukumu un par maz miera un prieka. Par spīti populāriem mēdiju vēstījumiem par pretējo, neviens nav pietiekami bagāts, pietiekami skaists vai pietiekami gudrs, lai izvairītos no mirstīgo pieredzes.

Jautājumi, ko māsas uzdod, ir nopietni un pārdomāti. Tie parāda nemieru par nākotni, bēdas par nerealizētām gaidām, apņēmības trūkumu un zemu pašvērtējumu. Tie atspoguļo arī patiesu vēlēšanos rīkoties pareizi.

Mana liecība par Dieva meitu vērtību ir ārkārtīgi augusi. No viņām ir atkarīgs tik daudz! Tiekoties ar māsām, esmu sapratusi, ka nekad nav bijusi lielāka nepieciešamība pēc pieaugošas ticības un individuāla taisnīguma. Nekad nav bijusi lielāka nepieciešamība pēc spēcīgām ģimenēm un mājām. Nekad nav bijis vairāk iespēju palīdzēt tiem, kam tas nepieciešams. Kā varam palielināt ticību, stiprināt ģimeni un sniegt palīdzību?¹ Kā mūsdienu sieviete var rast atbildes uz saviem jautājumiem un palikt stingra un nelokāma, sastopoties ar iepriekš nepieredzētu pretestību un grūtībām?

Personīgā atklāsme

Krietna sieviete zina, ka viņai nav pietiekami daudz enerģijas, laika un iespēju, lai parūpētos par visiem cilvēkiem vai paveiktu visu cēlo darbu, pēc kā tiecas viņas sirds. Lielākoties sievietes dzīve ir nemierīga, un šķiet, ka ik dienas no viņas tiek prasīts paveikt miljoniem lietu, kuras lielākoties ir svarīgas. Krietnai sievietei pastāvīgi jāpretojas no dažādām pusēm nākošiem vilinošiem un maldinošiem vēstījumiem, kas saka, ka viņai ir tiesības uz lielāku atpūtu no pienākumiem un ka viņa ir pelnījusi daudz vieglāku un neatkarīgāku dzīvi. Tomēr ar personīgo atklāsmi mēs varam noteikt pareizās prioritātes un pārliecinoši pārvaldīt savu dzīvi.

Spēja būt gatavai, lai saņemtu personīgo atklāsmi un rīkotos saskaņā ar to, ir svarīgākā prasme, ko šajā dzīvē varam iegūt. Gatavība Tā Kunga Gara saņemšanai sākas ar vēlmi to iegūt un prasa noteiktu cienīguma pakāpi. Baušļu ievērošana, grēku nožēlošana un kristīšanās derības atjaunošana nes svētību — to, ka ar mums vienmēr ir Tā Kunga Gars.² Arī tempļa derību slēgšana un ievērošana sievietei sniedz papildu garīgo spēku un izturību. Atbildes uz daudziem sarežģītiem jautājumiem tiek rastas, lasot Svētos Rakstus, jo Svētie Raksti ir palīglīdzeklis atklāsmes saņemšanai.³ Būtu noderīgi, ja mēs pierakstītu jautājumus un lasīšanas laikā gūto iedvesmu. Svētajos Rakstos rastās atziņas ar laiku uzkrājas, tādēļ svarīgi, lai katru dienu mēs pavadītu, zināmu laiku lasot Svētos Rakstus. Arī ikdienas lūgšanai ir būtiska nozīme, lai Tā Kunga Gars būtu ar mums.⁴

Tiem, kuri sirsnīgi cenšas iegūt palīdzību caur lūgšanu un Rakstu studēšanu, bieži vien tuvumā ir papīrs un zīmulis, lai pierakstītu jautājumus, iespaidus un idejas.

Atklāsme var nākt katru stundu un katru brīdi, kad mēs darām to, kas ir pareizi. Ja sieviete rūpējas par citiem tā, kā to darīja Kristus, viņai tiek dots spēks un miers, lai iegūtu vadību, kad nepieciešama palīdzība. Piemēram, māte var sajūst palīdzību no Gara pat tad, kad uzmanību pieprasa noguruši, trokšņaini bērni, taču Gars var attālināties, ja viņa zaudē savaldību. Atrodoties atbilstošās vietās, mēs iegūstam vadību. Koncentrēšanās par spīti traucēkļiem prasa apzinātas pūles, taču atklāsme Gars palīdz uzveikt pretspēku un pastāvēt ticībā smagos dzīves brīžos un veikt būtiskus ikdienas pienākumus. Personīgā atklāsme sniedz izpratni par to, kas mums katru dienu jādara, lai pieaugtu ticībā un personīgajā taisnīgumā, stiprinātu ģimeni un mājas, kā arī uzmeklētu tos, kuriem nepieciešama mūsu palīdzība. Pateicoties tam, ka personīgā atklāsme ir neizsīkstošs spēka avots, mēs varam saņemt visaptverošu palīdzību pat nemierīgā laikā.

Mums ir teikts, lai mēs uzticamies tam Garam, kas vada „rīkoties taisnīgi, staigāt pazemīgi, tiesāt taisnīgi”.⁵ Mums ir teikts arī tas, ka šis Gars apgaismos mūsu prātu, piepildīs dvēseli ar prieku un palīdzēs mums zināt visu, kas jādara.⁶ Šī solītā personīgā atklāsme tiek dota, ja to lūdzam, sagatavojamies to saņemt un turpinām ticībā, uzticoties, ka tā tiks izlieta pār mums.

Palīdzības biedrība māca, iedvesmo un stiprina

Papildus iepriekšminētajam, Tas Kungs Savā gudrībā ir nodrošinājis mūs ar Palīdzības biedrību, lai palīdzētu Savām meitām šajās pēdējās dienās. Ja Palīdzības biedrība darbojas, sekojot iedvesmai, tā paceļ sievietes pāri nemierīgajai pasaulei un palīdz piekopt dzīvesveidu, kas sagatavo mūžīgās dzīves svētībām. Šīs biedrības galvenā atbildība ir palīdzēt māsām pieaugt ticībā un personīgā taisnīgumā, stiprināt ģimeni un mājas, kā arī uzmeklēt tos, kuriem nepieciešama palīdzība. Palīdzības biedrībā māsas var saņemt atbildes uz saviem jautājumiem un svētību, ko sniedz mūsu apvienotais garīgais spēks. Palīdzības biedrība apstiprina patieso un mūžīgo Dieva meitu dabu. Tā ir svēts pienākums, vaduguns, uzraudzības un aprūpes sistēma, kas māca un iedvesmo sievietes, sniedz spēku un stiprina nelokāmībā. Katra krietna sieviete iemieso tās moto: „Žēlsirdība nekad nebeidzas”.⁷

Kad meitene pāriet Palīdzības biedrībā vai kad sieviete kristoties pievienojas Baznīcai, viņa iekļūst mūsu sadraudzībā, kas stiprina, sagatavojot viņu mūžīgajai dzīvei. Pievienošanās Palīdzības biedrībai nozīmē, ka sievietei var uzticēt sniegt nozīmīgu ieguldījumu Baznīcā. Viņa turpina savu personīgo attīstību bez īpaša publiska pagodinājuma vai uzslavām.

Otrā Palīdzības biedrības prezidente Elīza R. Snova māsām teica: „Ar savu rīcību mēs gribam parādīt, ka esam dāmas nevis saskaņā ar laicīgiem standartiem, pēc kuriem vērtē pasaule, bet gan lai kļūtu par piemērotām līdzgaitniecēm Dieviem un Svētajiem. Ar organizētu spēku mēs varam atbalstīt cita citu, ne vien darot labu, bet arī attīstoties, un tās, kuras dosies uz priekšu, lai palīdzētu šajā dižajā darbā, vienalga, vai viņu būs maz vai daudz, būs tās, kuras ieņems cienījamu vietu Dieva Valstībā. ... Sievietēm jābūt sievietēm, nevis bērniem, kuriem visu laiku nepieciešama lutināšana un aizrādījumi. Es zinu, ka mums patīk būt novērtētām, taču, ja negūstam visu to atzinību, kas mums, pēc mūsu domām, pienākas, kāda gan tam nozīme? Mēs zinām, ka Dievs mums piešķīris svarīgus pienākumus un ka visas taisnīgās vēlēšanās, ko Tas Kungs ielicis mūsu sirdī, tiks īstenotas, tādēļ labākais, ko varam darīt savā un citu labā, ir pilnveidot un attīstīt sevi visā, kas labs un cildens, lai būtu gatavas šiem pienākumiem.”⁸

Sasniegumu vērtēšana

Krietnas sievietes vienmēr vēlas zināt, vai gūst panākumus. Pasaulē, kur sasniegumi bieži tiek vērtēti sagrozītā veidā, svarīgi ir meklēt novērtējumu un apstiprinājumu atbilstošos avotos. Pārfrāzējot uzskaitījumu no „Sludini Manu evaņģēliju”, mēs esam veiksmīgas, ja attīstām Kristus īpašības un tiecamies pēc pilnīgas paklausības Viņa evaņģēlijam. Mēs esam veiksmīgas, ja cenšamies kļūt labākas un darīt labāko, ko spējam. Mēs esam veiksmīgas, ja pieaugam ticībā un personīgajā taisnīgumā, stiprinām ģimeni un mājas un uzmeklējam tos, kuriem nepieciešama palīdzība. Mēs zinām, ka esam veiksmīgas, ja dzīvojam tā, lai būtu gatavas saņemt Svēto Garu un zinātu, kā tam sekot. „Kad būsi [darījusi] visu, ko vien vari, tev tomēr var gadīties sarūgtinājumi, bet tu nebūsi [sarūgtināta] par sevi. Tu vari būt [droša], ka Tas Kungs ir priecīgs, ja jūti, ka caur tevi strādā Gars.”⁹ Tās, kuras sasniegumu vērtēšanai izvēlas atbilstošu veidu, gūst mieru, prieku un cerību.

Atklāsmē Joēla grāmatā teikts, ka pēdējās dienās Dieva dēli un meitas pravietos un Tas Kungs izlies Savu Garu pār Saviem kalpiem un Savām kalponēm.¹⁰ Prezidents Spensers V. Kimbals atbalsoja šo pravietojumu, kad viņš teica: „Lielākā daļa pieauguma, ko pēdējās dienās piedzīvos Baznīca, notiks pateicoties tam, ka daudzas krietnas pasaules sievietes (kurām bieži vien piemīt izteikts garīgums) lielā skaitā tiks atvestas uz Baznīcu. Tas notiks saskaņā ar to, cik lielā mērā Baznīcas sievietes dzīve atspoguļos taisnīgumu un skaidrību, un to, cik ļoti Baznīcas sievietes īpaši, labā un uzskatāmā veidā atšķirsies no pasaules sievietēm. ... Tādējādi Baznīcas sievietes piemērs pēdējās dienās būs nozīmīgs spēks gan Baznīcas skaitliskajam, gan garīgajam pieaugumam.”¹¹

Es liecinu, ka Jēzus Kristus evaņģēlijs ir patiess. Tas Kungs paļaujas, ka Viņa meitas veiks savu darbu, stiprinot Ciānas mājas un ceļot uz Zemes Viņa Valstību. Ja viņas tieksies pēc personīgās atklāsmes un būs gatavas to saņemt, Tas Kungs izlies Savu Garu pār Savām kalponēm šajās pēdējās dienās. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Jēkaba v. 2:17; Mosijas 4:26; Mācība un Derības 38:35; 44:6.
2. Skat. Mācība un Derības 20:77.
3. Skat. 2. Nefija 32:3.
4. Skat. 3. Nefijs 19:24–33.
5. Mācība un Derības 11:12.
6. Skat. Mācība un Derības 11:13.
7. 1. korintiešiem 13:8.
8. Eliza R. Snow, uzruna Lehiijas bīskapijas Palīdzības biedrībai, 1869. g. 27. okt., Alpine, Utah Stake, Relief Society Minute Book, 1868–79), Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija, 26.–27. lpp.
9. Skat. „Sludini Manu evaņģēliju” (2004), 10.–11. lpp.
10. Skat. Joēla 2:28–29.
11. President Spencer W. Kimball, „The Role of Righteous Women,” *Ensign*, 1979. g. nov., 103–104. lpp.